

[Henry Christensen.]

overgangsreglerne til et system uden fradragsret for statsindkomstskat på dagsordenen. Der står i betænkningen noget om visse retningslinjer; men det er uheldigt — for at bruge et mildt udtryk — at finansministeren simpelt hen ikke har været i stand til at stille et konkret forslag, så folketinget ved, hvad det er, der bliver gennemført, og som det skal tage stilling til.

Lad mig nævne en familie, hvor hustruen i 1966 gik ud og tog erhverv og tjente 20.000 kr. Hun får godt nok et skattnedslag for de første 10.000 kr.s indtægtsstigning, men intet for de næste 10.000 kr. Hun skal beskattes med de høje marginalskatteprocenter, hvis forudsætning var, at der var skattnedslag siden hen. Hun kan komme til at betale 80-85 pct. eller mere af denne del af sin indtægt, uden at der bliver nogen udjævning; vi ved ikke noget derom. Vi foreslog derfor grænserne hævet, så vi tog hensyn hertil, men ingen form for imødekommenhed eller forhandlingsvilje var der til stede hos finansministeren.

Om fradragsreglerne skal jeg i øvrigt sige, at vi jo også i udvalget har foretaget en nøje gennemgang af det, man kaldte fradragsjunglen, den, man gerne i princippet ville rydde op i. Men det viste sig jo, at det var ret begrænsede eller meget begrænsede resultater, man kunne nå. De fleste fradrag havde, når alt kommer til alt, en tydelig og klar begrundelse, nemlig at sikre, at den enkelte skatteyder kun blev beskattet efter sin evne, efter sin skatteevne, og det er nu ikke noget dårligt princip for et demokratisk samfund at tilslutte sig. Der blev kun lidt tilbage efter oprydningen, og man er efter vor opfattelse gået for vidt her.

Vi mener f. eks., at man er gået for vidt, når det gælder gaver til de sygdomsbekæmpende foreninger, og vi er helt uenige i den totale afskaffelse, der nu er stillet forslag om vedrørende kapitalbindingsreglerne. Vi foreslog jo i stedet, at disse regler skulle ændres, så man ændrede nedslaget i indkomsten til et nedslag i skatten, under for-

udsætning af, at man i øvrigt bevarede omfanget af det hidtidige opsparingsincitament. Disse regler er jo — hvad oplysninger, vi har haft til rådighed i udvalget, viser — først og fremmest blevet anvendt af lønmodtagerne. Vi er ikke i tvivl om, at ikke mindst i de seneste år har disse regler bidraget til den stærkt øgede opsparing hos landets lønmodtagere. Når de socialistiske partier nu totalt vil afskaffe disse regler, viser det for os kun, at disse partier mangler forståelse for betydningen af opsparing hos så mange medborgere i landet som muligt.

Vi må derfor stærkt beklage og tage afstand fra disse partiers holdning, og vi må beklage, at det heller ikke lykkedes for finansministeren at få udarbejdet de ændrede skalaer, der skal til for at hindre, hvad finansministeren jo har lovet: at vi ikke skulle få en øget formuebeskatning som følge af, at skattefradragsreglen i øvrigt blev afskaffet. Disse skalaer er vanskelige at udarbejde, forklarer finansministeren. Ja men er det så forsvarligt, at folketinget tager stilling, når også dette grundlag ligger uoplyst og uafklaret! Vi har i venstre også peget på det særlige problem, som foreligger for de formuer, hvis afkastningsevne, bl. a. på grund af opskrivning af ejendomsværdierne, er særlig ringe. Jeg er ikke blevet klar over, om finansministeren har nogen positiv forhandlingsvilje på det område. Jeg ville være taknemlig, hvis han ville afsløre det i dag.

Et andet af de diskuterede problemer, som jo også hr. Peter Nielsen var inde på, er spørgsmålet om den automatiske regulering af indtægtsgrænserne i skattesystemet. Det fremgår af betænkningen, at de socialistiske partier har valgt den halve løsning, altså alene en regulering efter pristal, men ikke efter indtægtsudvikling. Hvad betyder nu det? Det betyder, at det fortsat her i landet vil være sådan, at bliver der i fremtiden realindkomststigning, vil finansministeren automatisk ikke blot få et faktisk større beløb i sin statskasse, men han vil få en stadig stigende procent af bor-